

Voor Brent, die me wel een dienst wilde bewijzen – K.N.

Voor Colin, die een sprong in het diepe nam – M.L.

ISBN 978 90 00 37585 1

ISBN 978 90 00 37586 8 (e-book)

NUR 283

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Magician's Map*

oorspronkelijke uitgave © 2021 Chicken House, Somerset, Engeland

www.de-leukste-kinderboeken.com

tekst Mikki Lish & Kelly Ngai

vertaling Merel Leene

omslagontwerp Steve Wells, Maxine Lee & Erwin van Wanrooij

zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*In dit kort Leven
Het duurt een uur, een dag
Hoeveel – hoe weinig – ligt er
In onze macht*

EMILY DICKINSON

In this short life, Complete Poems of Emily Dickinson

HOOFDSTUK 1

EEN KLEINE VERANDERING

'S pencer! Kijk uit!

Suizend door de lucht waagde Spencer van Beer een snelle blik achterom. De stenen griffioen sloeg hard met zijn vleugels en kwam steeds dichterbij. Erger nog was de klauw die het monster uitstak om Spencers enkel te grijpen. Hij slaakte een gil. En terwijl hij zijn benen introk zodat de griffioen ze niet kon grijpen, dwong hij zijn eigen vleugels nog sneller te slaan en vloog in de richting van de bomen.

Het hoge fluitje van zijn achtervolger klonk steeds zachter toen hij rakelings langs de bosrand scheerde. Een minuut later maakte hij een duikvlucht het bos in en vloog kriskras tussen de stammen door, links en rechts en op en neer, om de griffioen van zich af te schudden. Overal waar hij langsvloog, ritselden de herfstbladeren.

Toen hij de tel was kwijtgeraakt van het aantal bochten dat hij had gemaakt, keek Spencer nog eens achterom. Hij bevond zich nu in het schemerige hart van het bos. Er vloog een vogel langs, maar de griffioen was nergens te bekennen. Misschien had hij hem inderdaad afgeschud. Ik moet terug naar de anderen, dacht hij zenuwachtig. Voortdurend om zich heen spiedend zigzagde hij weer naar de rand van het bos, en daarvandaan zette hij een eindspurt in.

Daar waren ze al; ze zwaaiden wild naar hem. Maar toen hij nog maar een paar meter bij ze vandaan was, schoot de griffioen tussen de bomen vandaan. Het monster kwam recht op hem af en Spencer voelde dat hij in zijn paniek de controle over de vleugels kwijtraakte. Het lukte niet meer ze gelijk op te laten gaan, waardoor hij maar wat fladderde. De griffioen rook de overwinning en stak met uitzinnig gekrijs een klauw naar hem uit. Spencer deed een soort radslag in de lucht en maakte buiten adem een onhandige landing op de grond. En terwijl hij een mond vol gras uitspuugde, landde de griffioen boven op hem en riep schor: 'Tikkie!'

De anderen lachten.

'Gaat het wel?' vroeg Spencers oudere zus Hedy. Ze stak een hand uit om hem overeind te helpen. 'Het leek wel of je midden in de lucht struikelde.'

'Lekker gevlogen, rooie ninja,' riep Jelly, hun nichtje.

'Rooie ninja's zijn de beste,' zei Spencer. En met een geërgerde blik op de griffioen voegde hij eraan toe: 'Niet te geloven dat ze alwéér hebben gewonnen. Hé Max, speelde die griffioen nou vals?'

De griffioen, die zich door hun jongste neefje Max liet aaien, floot verontwaardigd om die beschuldiging.

'Volgens mij niet,' zei Max. 'Dus Hedy heeft nog steeds de meeste punten van ons allemaal.'

Natuurlijk, dacht Spencer terwijl hij de betoverde metalen vleugels losgespte die ze van hun opa hadden geleend.

'Hé, maar ik ben nog niet aan de beurt geweest,' zei Matt, het pratende berenvel. Hij spuugde de duizendpoot uit die hij stiekem van de grond had gelikt.

'Ik kan me anders nog uitstekend herinneren dat jij ooit zei dat als het de bedoeling was dat je vloog, je wel met een snavel geboren was,' zei Stan, de opgezette hertenkop.

'Dat ik er niet voor geboren ben, betekent nog niet dat ik het niet kan,' bromde Matt. 'Trouwens, wat zie je er belachelijk uit. Wat heeft Jelly in vredesnaam met je uitgespookt?'

Jelly, die op haar knieën bij Stan zat, leunde tevreden achteruit. 'Het is maar een beetje lipgloss. En wat glitter op zijn gewei. En een plaksteentje tussen zijn ogen. Het gaat er gewoon weer af, maak je geen zorgen. Tenzij je het zo wilt houden, Stan?' Ze hield een spiegeltje voor zijn neus zodat Stan zichzelf kon bekijken.

'Hm. Ik ben er niet helemaal van overtuigd dat het effect erg... nobel is,' mompelde Stan twijfelend.

'Maar je valt nu wel op,' merkte Jelly op. 'Dat wilde je toch? Net als Hedy en ik. Hedy ziet er fantastisch uit, zie je wel? Valt echt supergoed op!'

Hedy voelde voorzichtig aan het steentje dat Jelly tussen haar met glitter opgemaakte ogen had geplakt en dat nogal uit de toon viel bij haar verschoten sweatshirt en afgetrapte gymmen.

'Je hebt opvallen omdat je een gewei met veertien enden hebt en niet bang bent om dat te gebruiken, en je hebt op-

vallen als een bijensteek op de kont van een wezel,' zei Matt. 'En, Spencer, doen we nog een rondje?'

Toen de zon steeds lager aan de hemel zakte, fietste het eigenaardige groepje het dorp Marberry's Rest in. Ze hadden allemaal wekenlang uitgekeken naar deze herfstvakantie. Spencer, Hedy en hun moeder logeerden bij hun opa en oma, terwijl hun vader een lange fietstocht maakte om geld voor een goed doel in te zamelen. Zodra de afspraak gemaakt was, hadden ze gevraagd of Jelly en Max ook mochten komen.

'Kun je me nog eens vertellen hoe jullie tante Rose hebben gevonden?' vroeg Max.

'Niet weer!' kreunde Jelly. 'Max, dat verhaal heb je al minstens 78.000 keer gehoord.'

Maar Hedy keek glimlachend om naar Max. Ze kreeg er nooit genoeg van om hem te vertellen hoe Spencer en zij bijna twee jaar geleden het mysterie van hun vermiste oma Rose hadden opgelost en haar uit de Kaleidos hadden gered.

Max hoorde het liefst de stukken waarin Spencer en Hedy werden geholpen door de vele magische voorwerpen die opa John verzamelde, maar die hij jarenlang geheim had gehouden. Behalve Matt en Stan had je bijvoorbeeld de houtspionnen, die zich door al het hout in het huis konden verplaatsen, en de kleine stenen monsters die op het dak van opa Johns huis stonden om het tegen indringers te beschermen.

Op dit moment was Matt in een kratje op de bagagedrager van Spencers fiets gepropt. Stan hadden ze met riemen aan Hedy's stuur gebonden, en de griffioen en het duiveltje zaten in de mandjes van Jelly en Max. Niemand in Marberry's Rest mocht weten dat opa John magische voorwer-

pen verzamelde. Sinds mevrouw Sutton van de dorpswinkel Hedy een keer had zien vliegen – en oma Rose haar op de mouw had gespeld dat ze waarschijnlijk een grote vogel voor een mens had aangezien – hadden ze strikte instructies gekregen om opa Johns metalen vleugels nooit meer te gebruiken op een plek waar de burens hen konden zien.

In het dorp gedroegen Matt en Stan zich precies zoals het hoorde – ze hielden zich roerloos, knipperden niet met hun ogen en zeiden geen woord – maar de stenen monsters vergaten voortdurend dat ze stil moesten zijn, dus moesten de kinderen ze er regelmatig aan herinneren dat ze hun mond moesten houden.

'Wacht hier maar,' zei Hedy terwijl ze haar fiets voor Suttons Warenhuis neerzette. Vanwege Halloween was de etalage versierd met pompoenlampions, reusachtige zwarte spinnen en een grappige speelgoedheks op een bezem. 'Ik haal de taart wel.'

Een ouder echtpaar liep de hoek om en de kinderen schoven allemaal opzij zodat ze erlangs konden. Spencer had ze nooit eerder gezien, dus gokte hij dat ze hier op vakantie waren.

'Goedemiddag,' zei de man. Hij glimlachte naar de kinderen en staaarde naar Matt en Stan. 'Fraaie verzameling hebben jullie daar. Dus je kunt hier in de buurt goed jagen?' Hij maakte natuurlijk een grapje, maar voor de dieren was de jacht een erg gevoelig onderwerp.

Spencer voelde het lage gebrom in Matts keel en zag Stans neusgaten trillen. 'We mogen geen huisdier van onze ouders,' legde hij uit, 'dus laten we deze uit.'

'O, maar ik zie dat jij wel een huisdier mag,' zei de vrouw

tegen Max. Ze tuurde naar het duiveltje in zijn mand en frontte haar wenkbrauwen. 'Lieve help, wat een eigenaardige kat.' Het was wel duidelijk dat ze met 'eigenaardig' lelijk bedoelde.

In plaats van stil te blijven zitten zodat ze konden doen alsof hij een standbeeld was waar ze voor de lol mee rondfietsten, siste de duivel naar de vrouw. Die hapte geschrokken naar adem en greep haar man bij de arm.

'Sorry,' zei Jelly snel. Ze verbeet een lachje en gaf de duivel een tik op zijn kop. Die kroop met een boos gezicht dieper weg in het mandje. 'We hebben hem nog niet zo lang geleden uit het asiel gehaald en hij is nog een beetje wild.'

Gelukkig rinkelde op dat moment het belletje van de winkel en kwam Hedy met een grote taartdoos naar buiten.

De vriendelijke mevrouw Sutton liep ook de deur uit. 'Hallo Spencer, Angelica, Max!' groette ze vrolijk. 'Ha, ik zie dat jullie op stap zijn met jullie huisdieren!' Mevrouw Sutton had hun verhaal dat ze geen huisdier mochten onmiddellijk geloofd en was eraan gewend om hen met Matt, Stan en de beelden te zien rondfietsen. Ze richtte haar aandacht op de nieuwkomers. 'En welkom in ons dorp! Waar komt u vandaan? Wilt u misschien binnenkomen...'

Het oudere echtpaar, nog altijd een beetje beduusd door de sissende 'kat', stond machteloos tegenover het gastvrije gekwebbel en was al de winkel in gedirigeerd voor ze er erg in hadden. De kinderen zeiden mevrouw Sutton gedag en fietsten weg.

Het huis op de heuvel zag er heel anders uit dan toen Spencer en Hedy er voor het eerst logeerden. De tuin stond vol

nieuwe struiken en bloeiende planten, de rommel die opa John binnen verzamelde was veel netter opgeruimd en oma Rose had zich vol nieuwsgierigheid op allerlei moderne huishoudelijke apparaten gestort.

Tot grote vreugde van de kinderen stond er een oude melkwagen op de oprit, wat betekende dat mevrouw Pal en Soumitra er al waren voor het eten. Ze fietsten door naar de achtertuin, waar ze de monsters het veiligst terug naar het dak konden laten vliegen zonder dat buitenstaanders het zouden zien.

'Je mag niet tegen mensen sissen,' zei Spencer streng tegen de duivel, die meteen een boos gezicht trok. 'Als je dat soort dingen doet, mag je van opa John misschien niet meer met ons mee.'

Met een nog bozere blik klom de duivel uit de fietsmand. Hij liet alleen weten dat hij Spencer gehoord had door narrig een stenen keuteltje uit zijn achterste te persen. Sorry zeggen lag niet in de aard van de monsters.

'Heeft Poekie er alweer een gedaan?' Max klapte in zijn handen. Hij verzamelde de stenen keuteltjes, en het feit dat hij de beelden vreselijk kinderachtige namen gaf, leverde vaak nog meer chagrijnige uitwerpselen op.

De griffioen liet ook nog wat stenen keutels vallen (eerder uit solidariteit met de duivel dan om Max een plezier te doen) en daarna fladderden de twee mopperend naar het dak van het huis.

'Ha, daar hebben we de stoere uitdagers!' riep opa John terwijl hij achter uit de tuin kwam lopen. Naast hem liepen mevrouw Pal, de eigenaar van een goochelwinkel die De Pallissade heette, en een jongeman, haar kleinzoon Soumitra.

De kinderen renden naar hen toe om ze te begroeten.

‘Wie heeft er gewonnen?’ vroeg Soumitra.

‘De monsters, alwéér. Alleen Hedy kan ze met vliegen verslaan,’ verzuchtte Spencer.

‘Gewoon blijven proberen, dan haal je ze uiteindelijk wel in,’ zei Soumitra met een grijns. ‘Wie doet even verslag van de hoogtepunten van de wedstrijd? Stan?’

Stan, die door Jelly gedragen werd, begon te stralen. ‘Ach, dat zou ik buitengewoon prettig vinden! Ik kan alleen maar hopen dat mijn bespiegelingen de heldhaftigheid van het toernooi op adequate wijze zullen weergeven!’

‘Dat is waarschijnlijk de eerste keer dat iemand die monsters ooit heldhaftig heeft genoemd,’ bromde opa John.

Terwijl Hedy, Jelly en Max met Soumitra naar het huis toe liepen, hield opa John Spencer tegen.

‘Is er iets?’ vroeg Spencer.

‘Het spijt me, Spencer,’ zei mevrouw Pal, ‘maar we moeten je bezoekje aan De Palissade uitstellen. Er is een evenement waar ik naartoe moet. We maken een andere afspraak, dat beloof ik.’

Spencer probeerde zijn teleurstelling te verbergen. Hij had een idee om zijn polaroidcamera op een speciale – of eigenlijk min of meer magische – manier om te bouwen, en hij kon niemand bedenken die hem daarmee beter kon helpen dan mevrouw Pal. ‘Waar gaat u naartoe?’

‘Het heet de Fantastikana,’ zei mevrouw Pal.

Spencer voelde een rilling van opwinding en de haartjes in zijn nek stonden meteen rechtop. ‘Mag ik mee?’

Opa John snoof. ‘Je weet niet eens wat het is,’ zei hij.

‘Maar het klinkt goed. Wat is het?’

‘Het is een bijeenkomst van saaie oude mensen zoals ik,’ zei opa John.

Mevrouw Pal klakte met haar tong en zei: ‘Er is een toverwedstrijd voor jongeren, en er zijn workshops waar kinderen samen kunnen bouwen en knutselen. Een soort handenarbeidclub, zoals die waar je in de schoolvakanties naartoe kunt.’

Spencers hoofd duizelde ervan. ‘Maar dan met magie?’

‘Magie voor beginners, stel ik me zo voor, niet al die opwindende dingen die jij graag wilt doen,’ zei opa John.

‘Maar het klinkt geweldig!’ riep Spencer. ‘Alsjeblieft, mogen we mee?’

Opa John keek mevrouw Pal nogal zuur aan. ‘Had u dit zo gepland?’

‘Het lijkt me de perfecte gelegenheid, meneer Sang,’ zei ze onschuldig.

Spencer sprong om zijn grootvader heen. ‘Alsjeblieft? Ik wil echt heel graag leren om net zulke dingen te maken als mevrouw Pal. Misschien kan ik De Palissade wel overnemen als ik groot ben.’ Hij stopte plotseling, bang dat hij misschien te ver was gegaan. ‘Ik bedoel, als Soumitra niet wil.’

‘Lieve hemel!’ riep opa John uit. ‘Ik dacht dat dit een leuke hobby was, niet je grote ambitie in het leven.’

Oeps, dacht Spencer, en hij trok een gek gezicht, zodat het leek alsof hij maar een grap had gemaakt. Hoe kreeg hij opa John zover dat hij ook naar die Fantastikana ging en hen meenam? ‘Wil je dan niet met andere tovenaars praten?’ vroeg hij.

Opa John schudde vastberaden zijn hoofd. ‘Niet als het niet hoeft.’